

Tänk aldrig om. Tänk när.

Första sommaren som Stockholm ska ha Vattenfestival.

Hela Stockholm går och håller andan.

Alla kan se stånden med alla olika utbud ifrån olika delar av världen.

Ostar, crêpes, gult ris med sina grytor är bara några av alla helt enorma dofter som slingrar sig upp emot himlen.

Vi som har Rinkebyfestivalen färsk i minnet hoppas så att nu äntligen kanske Storstockholm förstått vad stockholmarna behöver.

Jag är kär. Så kär. Den här mannen ska jag leva med i resten av mitt liv.

Jag är ung och han några år äldre, ganska många faktiskt men jag har aldrig känt mig så SEDD, hela Minna, lilla Minna.

Och hans familj är inte som min. Perfekt yta. Pengar. Men ihålig.

Jag är så trygg.

Jag har lärt mig deras seder, extremt svårt för jag visste inte ens att romer fanns. Rysk-svenska romer.

Det närmaste jag kommit romer var i filmen Katitzi.

Flickan såg precis ut som jag själv.

Men det där var ju en påhittad historia som mor alltid sa innan jag somnade i vår stora villa ute på Värmdö. Ja min mor hade fel där.

Men nu är jag stor, 14 år och börjar se en helt ny värld nu när vi flyttar in till Södermalm i Stockholm.

Åren i Frankrike, Paris hade förändrat mig helt.

Sommarhuset i Monaco dit jag och Carla skulle komma att få åka, men det visste jag inte den sommaren.

Första sommaren som Stockholm skulle ha sin egen Vattenfestival.

Jag kommer aldrig att glömma just den första Vattenfestivalen för nåt annat kom den sommaren också.

Jag tänker inte göra den historien lång alls för nu nästan 30 år senare är den flickan någon annan.

17 år följde med min största kärlek i mitt liv och han kommer alltid att vara det. Punkt.

Hans första slag kom redan den där perfekta sommaren.

Jag var ett barn. Han 21 år och uppfostrad oerhört gammaldags. För honom var det nog som att få ett vitt papper och kriterior där han kunde måla fram sin perfekta fru.

Den största triumfen var ändå att jag var oskuld.

Han hade nog frågat det tusentals gånger innan han tog mig till sin familj. Hans mamma som blev som min egen.

Alla kvällar jag åkte ut till Märsta och var med hans systrar och han var där ibland.

Jag förstod inte vad eller varför han jämt var borta då jag enbart ville vara tillsammans med honom.

Jag hade börjat bära kjol. Enkel rak. Jag bytte alltid om till byxor i hissen upp till vår etagevåning när jag kom hem om kvällarna.

Jag lärde mig till och med romanes, deras språk.

Men det där är inte mitt liv längre.

Bilden med min mors ögon när jag vaknar upp på IVA och alla skriker har ord. Anmäl djuret. Hela familjen är sjuka!

Aldrig.

Han var min man. Hans familj nu även min och dom hade lärt mig så mycket om just vad en familj står för. Det jag alltid sökt efter, eller?

Flickan blev kvinna.

18 år och myndig.

Den 9:e oktober 1999 var det muck för mig ifrån Hinseberg.

Från den 7:e februari 1997 hade jag och min man suttit.

Den enda jag umgicks med 24/7 var min man och hans familj. När vi inte satt inne. Jag muckade alltid några månader tidigare.

En dag fanns det ett liv inuti kvinnan. Ett litet liv.

Jag hade släppt nästan all kontakt med min egen familj.

Min riktiga familj.

Då i samma andetag läkaren berättade vilken vecka jag var i visste jag en enda sak.

Ingenting handlade om mig längre utan om livet där inne.

Och att jag börjat våga lita och känna nåt för en annan man.

Han valde att ta sin hand i min och säga – jag är med dig nu – han offrade allt.

Så, jag bytte skor från den ena dagen till den andra.

Enheten för grova brott och Eskilstunapolisen ville såklart att jag skulle anmäla alla dom gånger min man blivit efterlyst för försök till mord på mig, grov misshandel osv.

Jag spelar inte så.

De gjorde en riskbedömning. Jag fick aldrig läsa den.

Helt skyddad ID. Interimistisk vårdnadshavare.

Förstå mig rätt men jag hade aldrig varit så nära någon annan människa i hela mitt liv. Han hade stöpt fram en människa jag själv ej visste vem hon var.

Älska din bödel.

Och ja det gjorde jag, och den flickan kommer alltid göra det.

Ingen kan nånsin ändra på det.

Men det finns ett nytt liv, barnets, bakom allt det där.

För alla kvinnor som idag lever med någon som tror sig ha rätten att slå, I N G E N bestämmer över dig!

Ingen har rätt att ens lyfta sin hand det allra minsta mot dig.

Jag vet faktiskt inte hur jag, hur vi klarade oss. I allt detta fanns det en person som såg mitt ursprung.

Som skruvade loss locket på den burk jag varit inlåst i så länge.

Han såg en vacker fjäril som hade vingar att flyga med.

Han öppnade upp ett litet hål i den gigantiska mur jag själv lagt stenarna till, runt omkring mig, runt oss. Om dom brott

vi gjort tillsammans.

Livet är svårt. Jag har alltid haft min tro. Ett liv blev till inom mig efter allt, trots att jag blivit någon jag inte själv kunde se i spegeln under ett decennium.

Under 12 år hade vi skyddad identitet. Kvarskrivna på Skatteverket. Som om vi inte fanns. Inga skolkort. Stressen "tänk om" var konstant.

När faderskapet bekräftade att min f d man ej var far till min förstfödde trodde vi nog alla att det var över.

Men nej. "Hur kan jag inte älska ett liv som kommer ifrån mitt livs kärlek?".

30 år senare. Jag lever. Mina barn med.

Deras älskade pappa, den bästa pappan ett barn kan önska, död. Min största kärlek också död. De dör med tre månaders mellanrum. Det är det känslomässigt brutalaste i mitt liv.

Jag lever kvar med minnen som jag inte skäms över längre att ha.

Att jag ibland kan sakna min största kärlek får mig idag att le till lite, fnysa.

Han var sjuk.

Och dessa så kallade män som slår och aldrig kommer sluta glömma alltid att hos varje individ finns det en överlevnadsinstinkt!

Då eleven blivit mycket intelligentare än sin lärare.

När rollerna är ombytta.

Så, tänk aldrig *om* jag kommer härifrån. Utan *när*.